

Det Hvite Bånd

99. ÅRGANG NR. 3-2009

INNHold

03	Hilsen fra landskontoret
04	Landsmøtekoet på Bildøy 2009
05	Hilsen fra Riisby
05	Rapport fra Riisby
06	De unge og dop
06	Andakt
07	Mitt hjørne
08	Lommelerker og annet mas
09	Hva andre skriver
10	Møtte ham som gjorde alt
12	Årsmøte i Møre og Romsdal krets
12	Ord til ettertanke
13	Kretsmøte i Rogaland
14	Dikt
14	Medlemstallong
14	Finanskrisen
15	Ung som ørnen
16	Bønnekroken

Det Hvite Bånd

UTGIVER

Det Hvite Bånd
Landskontoret: Torggt. 1, 0181 Oslo
tlf. 23 21 45 00
(telefontid 10.00 - 14.00)
Faks: 23 21 45 01
E-post: landskontoret@hviteband.no
Giro: 7874.06.24252
Org.nr.: 971 422 025
URL: www.hviteband.no

ORGANISASJONSSEKRETÆR

Ellen Sandum
tlf. 23 21 45 37
Kontorarbeider Eva U. Trobe

REGNSKAP / MEDLEMSREG.

Bjørn Bakkebråten
tlf. 23 21 45 36

REDAKTØR

Anne Grethe Elvestrand
E-post: ag.elvestrand@gmail.com
Mobil: 905 73 345
red.medarbeider Turid Andersen
tlf. 415 52 385

PRODUKSJON:

Gnizt Strategisk Design as
Repro og trykk: Bryne Offset AS

OPPLAG:

3 000

Medlemskontingent kr. 200,- pr. år.

Landsleder

Turid Andersen
Storhaugen 16, 4844 Arendal
tlf. 37 02 27 50

Nestleder

Aud Bodil Brekka
tlf. 35 98 94 50
mobil 418 46 499

LANDSSTYREMEDLEMMER

Åslaug Mjøs
tlf. 55 28 82 18
Turid Giskegjerde
tlf. 70 18 09 16
Anne Grete Olsen
tlf. 37 08 84 63
Torgunn Søyland Skoglund
tlf. 75 18 87 01

INTERNASJONALT UTVALG

Leder Margaret Østenstad
Rygjehaugv. 13
4265 Håvik
tlf. 52 84 29 93

RIISBY BEHANDLINGSSENTER

Edel Nordby
Rute 538, 2870 Dokka
tlf. 61 11 28 00
Giro: 2075.07.18389

Hilsen fra Landskontoret

Jeg sitter på kontoret i Torggata 1 i Oslo, og vil gjerne sende en hilsen til alle dere lesere av Det Hvite Bånds blad. Utenfor vinduet begynner det så smått å se ut som vår. Snart er det påske, og det er mye som skal ordnes med her. Jeg var så heldig å få komme på Riisby i forbindelse med styremøte 11.-12. mars. Det var veldig koselig å være på Riisby, og jeg fikk inntrykk av varme, hygge og imøtekommenhet der. Møtets sakliste var lang, og det er mye som skal forberedes i forbindelse med Landsmøtet på Bildøy 25.-28. juni.

Olafiamidler ble fordelt på søkerne, det ble orientert om at Det Hvite Bånd Norge har mottatt pris fra WWCTU, og programmet til landsmøtet begynte etter hvert å ta form. Vi gleder oss, og håper at så mange som mulig har lyst og anledning til å komme!

Vel tilbake på kontoret satt jeg og skrev på protokollen fra møtet da det banket på døren her. Det var en pen og blid dame som nettopp var blitt =Oslo-selger. For dere som ikke vet hva =Oslo er, kan jeg fortelle at =Oslo er et partipolitisk uavhengig og reklamefritt gatemagasin som fungerer som et talerør for vanskeligstilte og sosialt utstøtte. Magasinet ble startet i juni 2005 etter en sosial forretningsmodell utviklet i USA og England. Magasinet selges av vanskeligstilte på gaten i Oslo.

Selgerne kjøper magasiner for 25 kroner stykket, og selger de videre for 50. Overskudd fra salget går tilbake til selgerne, i form av blant annet aktivitetstilbud.

=Oslo sin visjon har verdighet, forståelse og like rettigheter som nøkkeldord. De arbeider for at alle skal ha de samme rettighetene når det gjelder rettsvern, utdanning og helse. En viktig del i dette arbeidet er målet om større toleranse og forståelse av vanskeligstiltes livssituasjon. Organisasjonens mål er å hjelpe vanskeligstilte og sosialt utstøtte til å få et bedre liv og en økt verdighet gjennom å tilby hederlig arbeid. For svært mange representerer magasinsalg en kilde til selvrespekt og inkludering i samfunnet.

Hun hadde altså gått forbi huset her. Egentlig kom hun opp for å hilse på Anne Grethe, som hun hadde møtt på Riisby. Jeg fortalte at det var jeg som vikarierte for henne nå. Jeg lagde kaffe, og vi satte oss ned for å prate litt. Hun hadde kommet bare for å si hei – for å takke for alt det gode hun assosierte med Det Hvite Bånd. 16 måneders tid hadde hun vært på Riisby. Det hadde vært et godt sted å være i en vanskelig periode av livet. Jul hadde hun feiret der to ganger, og det var spesielt i den forbindelse hun ville takke Hvite Bånd. Gaver og julekos igangsatt

av engasjerte Hvite Bånd-søstre hadde betydd så utrolig mye.

Vi ble sittende en god stund og prate, helt til hun skulle til legetime. Det var en utrolig oppegående dame. Hun går nå på Subutex og selger =Oslo. Hun var overrasket og glad over alle de hyggelige tilbakemeldingene i møtet med kjøpere av bladet.

Jeg forsikret om at her er kontordøren alltid åpen hvis hun ville komme innom en annen gang, og ble sittende og tenke på mange ting etter at hun hadde dratt. Vi vet intuitivt at når vi gir og bryr oss, snakker, lytter og bruker tid, så kan vi kanskje bidra med å forandre et turbulent liv i positiv retning. Jeg kom til å tenke på den danske teologen og filosofen K.E. Løgstrup, som uttrykte det på en fin måte.

”Den enkelte har aldri med et annet menneske å gjøre, uten at han holder noe av dets liv i sin hånd. Det kan være lite, en forbigående stemning, en varhet som visner eller vekkes, men det kan også være mye, slik at det simpelthen er opp til den enkelte om den andre lykkes med sitt liv eller ikke.”

Ingen kan gjøre alt, men alle kan gjøre litt.

God vår, alle sammen.

Ellen Sandum

Landsmøtekoret på Bildøy 2009

"Jeg går og nynner på en sang
Sangen og navnet er Jesus"

Ja slik lyder et par strofer fra en herlig gammel sang!

Kjære søstre og brødre, nå er det ikke lenge til vi igjen skal samles til landsmøte.

Da tenker jeg på landsmøtekoret vårt. Er det ikke herlig å være med i lovsangen?

Håper du kommer med *gitar-trekkspill-harpeleik-munnspill*, eller det du kan spille på, slik at vi i år

også kan få et fulltonende landsmøtekor.

La oss samles fulle av optimisme og glød slik at vi oppmuntrer hverandre til kjærighet og gode gjerninger.

Vi må gløde for totalavhold fra alle slags rusmidler, og kjære venner, være et godt forbilde i ord og gjerning.

Må Gud velsigne DHB.

Vær med og be om et godt landsmøte.

Eva Unsgaard Trobe

F.v.: Skogslosen Bærre Gran, Speaker – Ragnar, Kokk – Anne Marit, Madam Mim – Gerd, T.h.: En meget farget – og en fin bydame, Tone og Anne Mette

Hilsen fra Riisby

Aktivitetsdag 2009

Vinteraktivitetsdagen på Riisby har blitt en årviss foreteelse. I år ble den lagt til fredag 6. mars. Vi leide Odnas skisenter som ligger midt mellom Søndre og Nordre. Her har mange store hopp- og slalomstjerner satt spor etter seg i bakkens glansdager. Nå er skisenteret dessverre nedlagt, og store deler av bakken er gjengrodd. Men ikke mer enn at vi fra Riisby fritt kunne boltre oss der denne milde, fine marsdagen.

På kjelke, akebrett, plastposer og presenninger ble det hallingkast og rundsnu i unnarennene fremdeles! Av mer organiserte aktiviteter

nevnes tevling mellom to lag med fem mann oppe på et par ski (for øvrig en risikosport), tautrekking, stafett med truger, sammenbundne ben, skiskyting (dvs. skyting på ski!) osv. Natursti med innlagte spørsmål hadde studentene våre laget. Gullmedaljene for ulike prestasjoner hang høyt – men var til gjengjeld mange! Utfordringen til å kle seg ut og lage lek i bakken ble fulgt opp av flere. Her var Madam Mim, Inga Toppen, skogslosen Bærre Gran, fine bydamer, sterkt fargede personer (se bilder...) og Kaninen i bakken representert v/nestleder Tove Kristin.

Nystekte vafler og grilling av pølser og hamburgere hører med. Maten smaker alltid best ute!

Aktivitetsdagen er en viktig dag. En dag da pasienter og personale har et alternativt fellesskap, da fantasi og lekenhet får utfolde seg, og da det gode barnlige i oss blir framelsket og praktisert uten at noen finner det merkelig. Kanskje burde vi ha flere lekestunder i vår krevende Riisbyhverdag?

Kirsten Sætheren Lande
(alias Johan Gråhusbakka)

Vi leser ofte om dop i media. Mange byer har sin "plate" – et sted der dopen går fra den ene hånd til den andre.

Her om dagen var det en lengre reportasje i "min" avis. Heldigvis er det slik at det kommer på trykk noen reaksjoner i etterkant. Reaksjoner som vi i en avholdsorganisasjon trenger å tygge litt på.

"Hvordan blir det når min datter blir tenåring, som foreldre skulle det vært et "kurs" om hva man kan lære/gjøre for at barna våre skal få en trygg og god oppvekst, lære de å ha nulltoleranse for rusmidler, og ikke minst hvordan man ser faresignalene."

"Foreldre oppdrar ikke barna sine til å ha styrken til å tro på seg selv. Det er lov å si ifra, dette må de få inn med morsmelka. Nytt er ikke å prøve når de er 13, da har presset alt begynt."

"Jeg har selv en datter på 13 år. Jeg slipper ikke henne i byen uten tilsyn. Som foreldre må vi ha et åpent forhold til barna, og prate med dem om hva de forskjellige stoffene gjør med kroppen. Det ligger masse stoff om narkotika på nett."

"Det er faktisk vi som foreldre som må ta mer ansvar, ikke bare overse det og late som om det ikke skjer i vår familie. Ha øyne og ører åpne! Dette er tragisk."

- Igjen en oppfordring til oss i DHB. Vi vil så gjerne gjøre noe i denne bransjen vi jobber. Like utenfor vår dør er det foreldre som trenger vår kompetanse, vårt tilbud om kurs og info.

Salme 37.7: Vær stille for Herren og vent på ham.

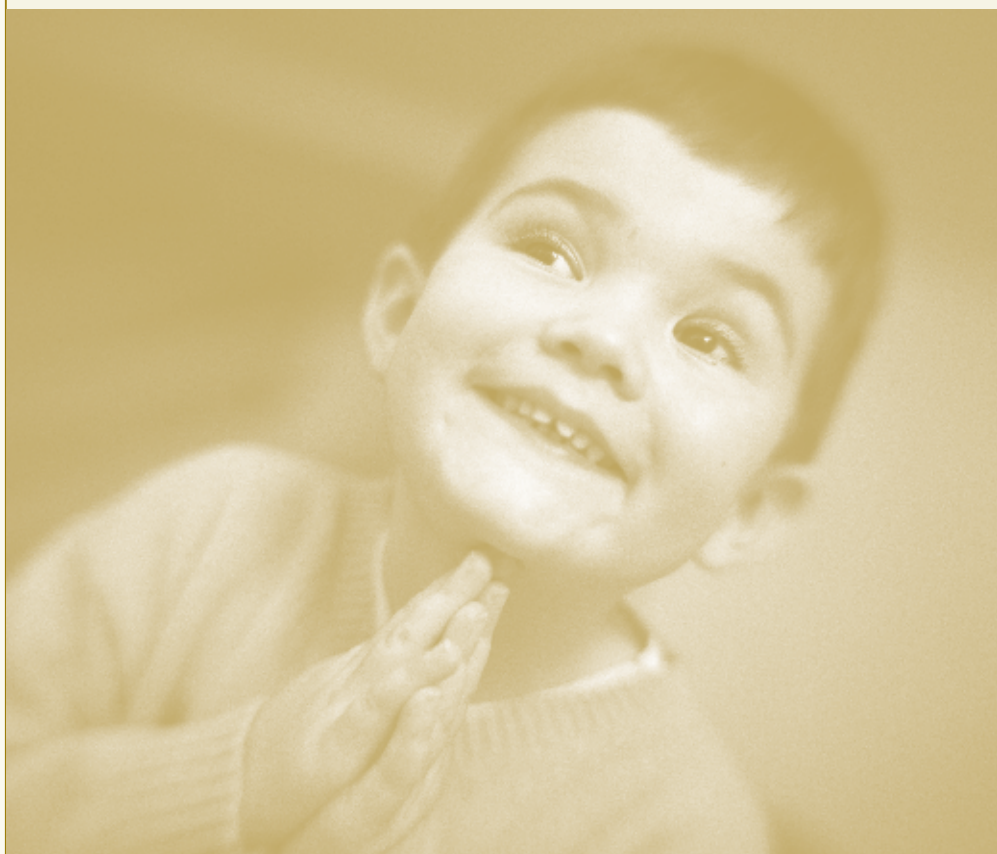
Stillhet er noe vi har lite av. Men vi blir fort klar over at det trenger vi for at vårt Gudsliv ikke skal dø ut. Den levende og skapende stillhet i Jesu nærhet har den aller største betydning. Vi brer ut våre innerste tanker og lengsler, vi lytter, og gir Jesus tid til å tale med oss.

Ofte vil et bestemt ord eller tema gi stillheten en særskilt retning. Vi kan f. eks. samle oss om hva det er som stenger oss i vårt kristenliv, eller vi kan forsøke å følge ham på hans lidelses vei, eller be om vekkelse, eller tenke over hans oppdrag og misjonsbefaling. Men alltid gjelder det samme, at vi skal ikke være så bundet av temaet som er satt, at vi ikke kan la Jesus lede våre tanker en helt annen vei, til noe bestemt han vil vise oss av synd, eller til en særlig velsignelse.

Stillheten ved Jesu føtter er liv, og Jesus vil noe med den. La oss derfor søke regelmessig stillhet, alene eller i fellesskap. Med det mener jeg ikke bare morgenens (eller kveldens) stille stund, men f. eks. en kveld i uken avsatt til virkelig oppbyggende stillhet.

Og har dere anledning til å søke dere til arrangerte "stille dager", så gjør det, og det er en stor velsignelse.

J.B.

Mitt hjørne

Samhold

I noen uker nå har jeg gledet meg til fredagskvelden og TV. Det er egentlig litt rart å si det, for TV er ikke akkurat min store greie. Programmet Mesternes Mester måtte jeg ha med meg. Det er alltid moro og spennende med konkurranser. Og her var det en flokk idrettsutøvere som var plukket ut. De kom fra hver sin idrettsgren, ingen var spesielt kjent med hverandre fra før. Men nå skulle de møtes, leve sammen og konkurrere i flere dager. Ved store idrettsarrangementer har vel mange av oss noen spesielle som vi heier fram. Her ble det litt annerledes, vi følte mer med dem som måtte reise hjem, enn vi heiet på dem som vant. La spenning være spenning, her var det andre egenskaper som fenget meg!

SAMHOLDET – det å bakke hverandre opp, klemme hverandre, gråte en skvett når en av gjengen måtte forlate fellesskapet. Jeg har nok aldri blitt så glad i

noen idrettsutøver noen gang, som jeg ble disse fredagene. Flotte mennesker! Skjønne medmennesker! De våget å gråte en skvett, de våget å vise følelser både i sorg og glede. De lærte meg mye om et fantastisk samhold.

Jeg tenker en del tilbake i mitt liv i Det Hvite Bånd. Jeg føler vi har tapt noe på veien. Vi har mistet så mye av gleden når vi møtes, det er vanskeligere i dag å klemme hverandre enn det var for tiår tilbake. Sjøl føler jeg meg enkelte ganger totalt reservert, det er annerledes å møte venner i dag. Noen ganger virker det som vi har glemt å være venner! Har du tenkt over dette, har du opplevd noe av det samme?

Nesten ti år tilbake – Else og jeg skulle starte opp og jobbe sammen. Du verden, hvor mange visjoner, ønsker og mye gå på – humør vi hadde. Men det var visst ikke så populært. Noe av min store sorg helt fra jeg startet opp som

organisasjonssekretær, er dette at jeg ikke har vært rundt i landet og møtt noen av alle de flotte søstrene "på golvet."

Jeg tror det egentlig er livsviktig å inspirere hverandre. Å dele ideer, fortelle andre om prosjekter og arrangementer som har lyktes. Å fortelle at det å stå på kjøkkenet, det å rydde lokalet etter festen er like stort og nødvendig som prekenen. Dere, vi trenger hverandre. Vi trenger å gi ny næring til samholdet.

Jeg er takknemlig for gleden og inspirasjonen Mesternes Mester ga meg.

Den største MESTEREN sa det slik: *"Dere skal elske hverandre. Som jeg har elsket dere, skal dere elske hverandre. Har dere kjærlighet til hverandre, da skal alle kunne se at dere er mine disipler."*

Godt samhold!

**Gode hilsener fra
Anne Grethe**

Lommelerker og annet mas

Mandag morgen og ranselen henger tungt på skuldrene mens jeg travers igjennom skolegangene. Rundt hjørnet møter jeg den første vennegjengen. De smiler og vinker meg bort til seg, og vi slår av en prat om fredagens andakt og surret vi fant på etterpå. Klokka ringer og ferden fortsetter til klasserommet. Jeg setter meg ned med den vanlige jentesamlingen, hvor samtalen raskt kommer inn på festen på lørdag, og hvem som gjorde hva i fylla. Jeg ler med, for å gjenleve lørdagens morsomheter er alltid en favoritt del av mandagen for meg. Så begynner timen og alle tanker om helga forsvinner ut av hodet.

Det er først noen timer senere at tankene blir vridd tilbake til helgens strabaser. Spørsmålet kommer raskt som et hagle-skudd, men langt mer overraskende. "Hva hadde du fått i deg på lørdag, a!? Du var jo helt gal på dansegulvet!"

Noen av mine nærmeste venner smiler, andre ser spørrende på meg. Jeg bare rister på hodet, og svarer like kjekt som alltid: "Luft, kjærlighet og sukker, kjære! Trenger ikke mer!"

Overraskende nok, jeg er 17 år og har aldri smakt alkohol. For det finnes faktisk noen av oss. I følge media er vi få, spinkle vidunderbarn som er lettere sosialt tilbakestående med tjukke brillerglass gjemt bak en bok. Ikke helt i tråd med sannheten, men la dem tro det. For det er ikke media

som er det største problemet for ungdom som har tatt avstand fra flaskas problemer.

Det er ikke det med drikkepress heller. Ei heller er det forklaringsproblemer som står i veien. Nei, for å forklare problematikken min, la meg ta deg med på en liten anekdote:

For noen uker siden var jeg med på 2. klasse ballet på skolen min. Spenningene lå tungt i luften dagene i forveien, og praten gikk heftig i jentegjengen om hvordan kvelden kom til å bli. Det gikk for det meste i kjoler, gutter og hvordan man skulle ha håret. Det var ikke før en liten blå lapp datt ned i hvert vårt fang at praten endret seg drastisk. "Hotellets regler for samlinger med mindreårige". Listen var kort, men klar: All alkohol var forbudt, og alle som var synlig påvirket kom til å bli kastet ut. For meg passet dette utmerket! En hel kveld i pen kjole, pent sminka, mye dansing og best av alt, venner som man kjente igjen, med sin vanlige personlighet! Men utover dagen endret stemningen seg tydelig. Praten om kjoler og sminke var borte, og frem kom snakket om hvordan lettest å smugle inn alkohol inn på festen. Jeg skulle ønske dette overrasket meg, men det gjorde det ikke.

Festdagen kom, og alle gjorde seg klare på sin måte. Jeg prøvde å tømme byen for hårspray og sminke, samtidig som andre klarte å tømme byen for lommelerker. Utover denne høyt forventete kvelden viste hotellet at de mente

alvor. Til min store glede oppdaget jeg at innen det hadde gått to timer utover festlighetene, lå alle byens lommelerker i resepsjonen. Ballet ble fantastisk. Ingen var påvirket, men vi hadde det morsomt! Så moro som vennene mine trodde vi bare kunne ha om vi hadde noe ekstra artig i blodet. På mandagen kom jeg på skolen med et stort smil om munnen. Nå måtte da mange ha våknet, skjønt at det er mulig å ha det vanvittig moro uten alkohol.

Men skolen kom uten de store forandringene. Alkohol var fortsatt ett av hovedtemaene, men ikke på den måte jeg ville. Det var fortsatt prat om hva som fikk deg full fortest mulig, ikke hvordan man kan ha det gøy uten. Så det skal vel kanskje litt mer til for å endre menneskers oppfatning.

Jeg skulle virkelig ønske at det ikke var det. Mitt største ønske er ikke at alle skal slutte å drikke. Mitt ønske er at det skal være akseptabelt å ikke gjøre det. At jeg skal kunne gå inn på en fest og møte like mange liter brus som øl og både folk som drikker og ikke drikker alkohol. For når ble det sånn at alkohol ble like viktig for ungdom som vann? Og når ble man et utskudd om man klarte seg uten?

Jeg er 17 år. Jeg fester, danser og koser meg. Men jeg drikker ikke. Jeg er stolt av det og jeg skal forsvare det så lenge jeg lever. Men jeg håper en dag at jeg slipper...

Anne Guro Lehn

Hva andre skriver

Generalsekretæren i Blå Kors, Geir Gundersen:

Personleg er eg runnen av norsk lavkyrkjeleg kristendom. Eg har mine røter i ei sunnmørsk bedehusrørsle som sto lokalkyrkja nær. Eg ser at "Nye Blå Kors" har ein oppgåve i å inspirere bedehuset til også å vere eit "omsorgshus". Behovet for spesialistinstitusjonar skal Blå Kors - organisasjonen ta seg av. Men i tillegg til det treng vi ei omforming av våre lokale bedehus og kyrkjefellesskap slik at dei blir attraktive fellesskap for menneske som lir. Dette må kyrkjene og organisasjonane arbeide med, men "Nye Blå Kors" kan vere ein ressurs- og inspirasjonsstad for det. I "Nye Blå Kors" må vi arbeide for at dei kristne organisasjonane og kyrkjefellesskapa tar diakonien "tilbake". Og samtidig skal vi utvikle ein spesialisert diakoni som står i eit nært og ope forhold til kyrkja og bedehuset på lokalnivå.

Kilde: rusfri.no

Metodister anbefaler alkoholfri livsstil

Vi utfordrer det folk som kalles metodister til å gjenoppta sin rolle som talsmenn for en alkoholfri livsstil, gjennom personlig eksempel og ved å tilby et alkoholfritt sosialt liv og program, heter det i det hyrdebrevet som Metodistkirkens biskoper la fram på metodistenes sentralkonferanse for Norden og de baltiske land nylig. Biskopene utfordrer også metodistene til å leve ansvarlige liv md hensyn til naturen og personlig luksus.

Kilde: k-s.no

Redaktør i Korsets seier, Anne Gustavsen:

Stadig flere kristenledere tar til orde for totalavhold i forhold til alkohol. Et førtitalls trospredikanter i Sverige gikk nylig ut og erklærte sitt totalavhold. Metodistkirken har oppfordret alle Nordens metodister til å være totalavholdende. Et norsk nettverk av karismatiske forkynnere har gjort det samme. Vi stiller oss bak at toneangivende kristne ledere er frimodige i sitt standpunkt til alkohol i en tid da alkoholbruk er i ferd med å bli vanlig også blant kristne i frikirkelige miljøer. Menigheter bør være alkoholfrie soner der det ikke innbærer noen risiko å være for mennesker med en bakgrunn med rusavhengighet eller som har vokst opp i familier der rus har forårsaket traumer og vonde opplevelser. I solidaritet med alle som lider bør vi som kristne leve forbilledlig i forhold til alkohol.

Kilde: k-s.no

Møtte ham som har gjort alt

En dramatisk ulykke ble starten på en ny og mer frimodig tilværelse for Ragnhild Instebø

Skrevet av Andreas Hasseløy, Korsets Seier

Det er noe trygt med å trå innenfor dørstokken hos Ragnhild og Osvald Instebø. Ekteparet har funnet tilbake til Tønsberg nå som forstandergjerningen er byttet ut med omreisende virksomhet, og trivselsfaktoren sitter i veggene i det gamle huset Osvald er i gang med å pusse opp.

– Han trives med å gjøre praktisk arbeid, bemerker Ragnhild idet vi setter oss i sofaen omgitt av kraftfulle trevegger.

For i dag er det damen i huset vi har kommet for å snakke med. Tilværelsen har nemlig på ingen måte blitt roligere for henne etter at hun og mannen takket for seg som forstanderfolk i Pinsekirken Tabernaklet, Bergen.

– Jeg kom akkurat hjem fra Sandnes, der jeg snakket om seksualitet og samlivsetikk på et menighetsmøte. Det var sikkert

litt uvanlig for noen, men det er viktig at vi setter Bibelens normer for seksualitet på dagsorden. Den onde har på mange måter smusset til og frarøvet oss det gode Gud har skapt, og det må vi ta tilbake, uttrykker Ragnhild, før hun begynner å fortelle om livet sitt i korte trekk.

På flyttefot

– Far var forstander, så det har vært mye flytting. Jeg føler ikke at jeg har røttene mine på ett sted, og har ikke mange barndomsvenner. Jeg lærte meg imidlertid å velge å trives der jeg kom, forklarer hun, og påpeker at den lærdommen har vært nyttig i og med at flyttingen bare har fortsatt etter at hun møtte Osvald.

– Jeg traff ham mens jeg gikk sykepleierskolen i Stavanger, og vi fant for alvor tonen på en tur til Prekestolen. Siden har vi stort sett vært på prekestolen, spøker hun med et varmt smil om munnen. I 1967 giftet paret seg i Bergen, og de ble i Vestlandets hovedstad inntil de fikk kall fra Hauge i Dalane. Derfra reiste de i 1971 videre til Ålesund, før Drammen og så Tønsberg sto for tur.

I Vestfold-byen var de forstanderfolk fra 1978 til 1986.

Etter at vi hadde fullført forstandergjerningen i Betania, ville Osvald gjøre noe annet for en tid og tok seg jobb i et begravesbyrå. Samtidig var vi lite lystne på å flytte da vi hadde tre tenåringer i huset, forteller Ragnhild.

Men i 91 pakket de flyttelasset igjen og beveget seg til Bergen. Tilbake på Vestlandet skulle en livsforvandlende og dramatisk hendelse inntreffe.

Dramatisk

– Vi hadde vært på en juleavslutning for Tirsdagsmusikken og skulle gå litt tidlig hjem, fordi jeg hadde tidligvakt på sykehuset dagen etter. Jeg feilberegnet i trappen og gikk med hodet først i skifergulvet. Jeg husker bare at jeg mistet kontrollen, og resten har jeg blitt fortalt. Jeg var selv bevisstløs, forteller Ragnhild.

– Hodet ble regelrett knust, og Osvald, som så det hele skje, var sikker på at han hadde mistet meg. Jeg ble fraktet i all hast til Haukeland sykehus, og det ble påvist flere kraniebrudd og hjerneblødninger. Det var en fredag ulykken skjedde, og Osvald ringte rundt til venner for å be om forbønn.

Fri fra strevet

– På søndag formiddag omkring de tider de ber i møtet i Tabernaklet, slår jeg opp øynene. Osvald spurte: «Kjenner du meg?» «Jeg har jo vært gift med deg i 25 år,» svarte jeg. Så pekte jeg oppover og sa: «Han har gjort alt sammen.» Jeg hadde en følelse av å ha sittet på Jesu fang – hos ham som har gjort alt sammen. Jeg var satt fri fra alt strev, beskriver Ragnhild, som forteller at

hun aldri hadde følt seg god nok inntil denne hendelsen.

– Som forstanderkone opplevde jeg at jeg alltid skulle ha gjort mer og bedt for flere. Men så fikk jeg sitte hos ham som har gjort alt. Jeg kunne slutte å streve. Jeg ville løfte hendene og juble, slik følte jeg det. En trygghet jeg aldri hadde kjent tidligere, fylte hjertet. Jeg følte meg så nær himmelen, sier hun, og legger til at hun som før hadde vært litt forsiktig, nå kjente at om utfordringer kom, så skulle hun ta dem.

Hodet hadde blitt leget mirakuløst raskt, og Ragnhild visste hvem hun skulle takke.

– En av legene sa: «Du har brukt få dager på å bli så frisk som folk med lignende skader bruker ett år på.» «Takk, da vet jeg hvem som har gjort det,» svarte jeg.

Sulten på Guds ord

Den første utfordringen kom ikke lang tid etter at miraklet skjedde. Under en felleskristelig samling, sto Ragnhild foran en fullsatt Grieghall. Siden den gangen har hun blitt mer og mer aktiv på talerstolen.

– Før var ikke talerstolen noe for meg, men nå som jeg har våget å ta utfordringen, har jeg fått et sterkere forhold til Gud. Jeg er mer sulten på Guds ord, noe som har skapt stor forandring i livet mitt. Ordet "hjerter" har blitt et nøkkelord i bibelstudiene, og jeg er overbevist om det vi fyller vårt indre med, styrer livene våre. Hjertet er mitt åndelige sentrum som pumper styrke ut i mitt kristenliv, uttrykker Ragnhild og

avslører lidenskapen for Guds ord med sitt engasjement. Hun henter fram Bibelen og siterer vers fra Det gamle testamentet som handler om hvordan menneskers personlighet har sitt utspring i hjertet.

Homofili

– Du berører bl.a. temaet homofili fra talerstolen, noe du har erfaring med fra egen familie.

– Det var en tøff periode for oss den gang sønnen vår, Jarle, fortalte at han ville leve i homofilt samliv. Jeg hadde tusen spørsmål og ingen svar. I partnerskapsfesten satte Osvald imidlertid ord på vår holdning. "Det er ikke dette vi ønsket for vår sønn, men han er fortsatt vår sønn og vi er minst like glade i ham som vi er i våre andre barn," var hans presise beskrivelse. Jeg har møtt så mange mennesker som gjennom prosesser har kommet inn på Guds spor med sitt liv. Jeg vet det finnes en vei ut, sier Ragnhild, som gjennom mange år har fått dele sin erfaring og kunnskap med flere.

– Torill Jahr var den som først utfordret meg. Først tenkte jeg "ikke tale om", men det endret seg etter hvert til "tør du å være stille?" På en PBU konferanse i Trondheim, ba KS-redaktør Anne Gustavsen om manuskriptet mitt til en kronikk i KS, og slik begynte ballen å rulle, forklarer hun, og legger til at erfaringene og prosessene hun har gått igjennom er til nytte for henne i rollen som leder for Etisk Råd i Pinsebevegelsen.

Etisk Råd

– Hvor krevende er rollen som leder for et slikt organ?

– Det varierer. I perioder skjer det lite, mens det andre ganger er mange saker som løper parallelt, noe som krever mye. Det å møte både mennesker som er blitt såret og samtidig mennesker som har krenket noen, har lært meg utrolig mye. Tidligere var vi et stort team som jobbet sammen, mens det den senere tiden har vært en del utskiftninger og vi har vært noe underbemannet. Uansett har vi god kontakt innad i rådet og det finnes kompetanse på ulike områder. Det er en stor styrke i arbeidet forklarer Ragnhild og poengterer viktigheten av å sette ord på ting som en vei til frihet på tabubelagte områder.

– Hemmeligheter holder folk nede. Det som kommer fram i lyset, er ikke så skremmende lenger, uttrykker hun, før vi lar alvoret ligge i slutten av intervjuet.

– Hva får Ragnhild Innebø til virkelig å trives?

– Jeg har bestandig vært glad i å gå på møter, og var der aldri bare fordi jeg var forstanderkone. Fellesskapet er alltid styrkende og oppmuntrende. Håndarbeidet ligger også mitt hjerte nær. Jeg elsker å brodere, strikke og sy. Familien setter jeg selvfølgelig stor pris på og når barnebarna først er i hus, liker jeg å bake og lage god mat.

Årsmøte i Møre og Romsdal krets

Ja, så har Møre og Romsdal krets av DHB hatt sitt første felles årsmøte i 2008. Som no dei fleste av oss veit er Sunnmøre krets og Romsdal og Nordmøre krets vorte til ein krets: Møre og Romsdal krets. Og vi ser alle fram til eit godt og rikt samarbeid mellom mange fleire medlemmer.

Vi samlast som ofte før på Vestheim ungdomssenter, og som før fekk vi servert nydeleg mat og kaffi før møtet vart sett. Turid Gissegjerde ynskte oss 20 DHB systre som vart komne til møtet, varmt velkommen. Ragnhild Kivle Dahle held så andakt til oss. Ho las frå salme 103: "Mi sjel lov Herren og gløym ikkje all hans velgjerningar. Han fyller di sjel med det som godt

er, og gjer deg ung att som ørna." Borna vert glade for å høyra om Jesus. Vi må også leita etter å finna lukka, og i syndsforlatinga sitt rike finn vi den. Vi får koma til Gud med alt. Han orsakar oss ikkje, han tilgjev, og då får vi sjå at alt er nåde over nåde.

Og det er livet vårt her på jorda det er snakk om. Mykje her på jorda er vondt og uforståeleg, men Herren gjev ny styrke kvar dag. Vi song litt og så gjekk vi over til val på nytt styre. Valnemnda hatt gjort eit godt og grundig arbeid, så alt gjekk greitt.

Turid Gissegjerde som leiar, ynskte avløyning, så ny leiar vart Guldborg Jordan Breivik, og som nestleiar ved

si side fekk ho Ragnhild Kivle Dahle. Det vart og valt ungdomsråd, og det ser slik ut: Ragnhild Kivle Dahle, Turid Gissegjerde og Herdis Giske. Etter valet fekk vi så servert nydeleg middag, og under kaffistunda med nydelege kaker som lova godt for vidare samarbeid, hadde vi ein god samtale om ymse ting som låg oss på hjarta. Det vart snakka om søstertreff på IMI-støylen til hausten. Jorunn Kilsti las gamle brev frå kretsleiar fru Haga, og Annlaug Eliassen helsa frå Ikorntnes, og så reiste vi heim, fylt av ny arbeidslyst og glede.

**Kjellaug Hustad
sekretær**

Ord til ettertanke

Hvis du vil se regnbuen, må du være villig til å tåle regnet.

Kjærligheten er helt motsatt av et vannkar: jo mer man øser av det, dess fullere blir det.

Det menneske blir aldri lykkelig som ergrer seg over andres lykke.

Gode ideer kommer ofte snublende

Når det ytre hviler kommer det indre i bevegelse.

GOD er gleden over andres suksess!

Hvis du ikke lærer deg å le av vanskeligheter, vil du ikke ha noe å le av når du blir eldre.

Kretsmøte i Rogaland

Er behandlingssentra blitt samfunnets eneste våpen i kampen med rusproblematikken?

Hva er forebyggende arbeid i dag mot den rusproblematikken som sprer seg i dag i vårt eget land? - Hvem sier ifra til de unge? Er heim, skole, det samfunnet barn og unge vokser opp i med politikere og alle oss andre voksne, er vi gode rollemodeller i vår omgang med rus? Sier vi i fra? Er det noe barna og de unge seinere kan bebreide oss med rette, så er det at vi som var voksne, ikke sa ifra om skadevirkningene med alkoholen og det vi måtte kjenne til av den skade de ulike stoffer kan føre til. Det er altfor lett vint og overfladisk å avfeie dette argumentet med at de unge hører ikke etter og at informasjonen når ikke fram. Vi har en ting å gjøre, og det er å få opplysningene ut og selv være gode rollemodeller. - Dette var noe av det kretsleder for Hvite Bånd, Rogaland Solveig Vatland, møtte medlemmer og festdeltakere med ved kretsårs møtet på Ognatun leirsted, søndag 22. februar. Dagen startet med Gudstjeneste i Ognatun kyrkje, der vikarprest Bernhard Pedersen gav oss en god preken, til glede men og med alvorstanker over utviklingen i tida i dag. Ordet synd blir pakket inn i andre ord som godtaes, og han gav og uttrykk for sin bekymring over "kraner som åpnes" mer og mer. Hvor ligger ansvaret?

Det Hvite Bånd fikk dagens takkoffer, og Else Reime kom med informasjon om Hvite Bånd både historikk, fra arbeidet i dag og en utfordrende appell til slutt. Det Hvite Bånd er: Kristne Kvinners avholdsorganisasjon, med mottoet: For Gud, heim og alt folk! Det er en internasjonal organisasjon med arbeid i 36 land. Årsmøtet fortsatte på Ognatun med middag, minnestund ved Ingfrid

Serigstad over de åtte medlemmer som var døde siden siste årsmøte. Kretssekretæren, ledet årsmøtedelen. Årsmelding ble lest av Oddny Liv Skårland og regnskap av Else Reime, og med tid til litt spørsmål og samtale. Valget ble ledet av Åse Jonsson. Det ble gjenvalg på styremedlemmer som gikk ut av styret, og som alle stilte igjen. Varamedlem Esther Røyland stilte ikke til valg. Det nye styret for 2009 ble Solveig Vatland, Bryne, kretsleder, Astrid Innvær Tvedt, Stavanger, nestleder, Else Reime, Nærbø, kasserer, Oddny Liv Skårland, Undheim, sekr., Åse Jonsson, Klepp, materialforvalter, Grete Askvik, Randaberg, varamedlem, ny. Revisor har vært, Martin Serigstad, som var villig til å fortsette.

I 2010 skal Hvite Bånd Verdenskongress være i Norge, og det i Stavanger omkring 17.mai, så da blir det nok 17.mai-tog med Hvite Bånd-faner. Hvite Båndleder i Stavanger, Bergny Birkenes som er med i komiteen for Verdenskongressens forarbeid, fortalte fra arbeidet. Norge har hatt Verdenskongressen og i 1974, da i Trondheim.

I Egersund har Hvite Bånd et større hus, som leier ut til Sjømennenes Leseværelse, et arbeid som har blitt drevet i over 110 år. De har bygd ut flere ganger og leier nå ut rom og leiligheter, og får støtte fra Fiskerlaget. Styrer for Hvite Båndhuset, Brynjar Wetteland, kom med ei fyldig og interessant utredning fra arbeidet der. De har Åpent hus hver fredag og noen søndagskvelder, og innbyr til feiring jul og nyttårsaften for de som måtte ønske det. Han fortalte og fra arbeidet i Marita Stiftelsen, som Det Hvite Bånd i Rogaland Krets hadde støttet, og som virkelig gjør en flott innsats i et solid forebyggende arbeid

MOT RUS, over hele landet, og når inn til de unge. Hvite Bånd støtter og arbeid blant enslige mødre i Guatemala, et Noradstøttet prosjekt, og arbeid blant russiske barn i byen Nikel på Kola. DHB.

DHB har sitt eget Behandlingssenter, Riisby, Dokka, der kretsleder er med i styret. Hun fortalte fra arbeidet der. De tar nå inn 30 pasienter fra Helse Øst, der kravene til institusjonen er svært strenge, og videre 25 pasienter fra hele landet, og Riisby har nå kø på ventelisten. Dette er bare ett av de mange behandlingssentra vi har i landet, som prøver å få mennesker rusfrie. Og som lykkes i noe som virkelig er en kamp for både pasient og behandler, der sistnevnte trenger mye tålmodighet, omsorg og visdom i arbeidet. Skal vi som nasjon begynne å støtte politiets arbeide i deres ønske om tidligere stengetider, og det å begynne å skruer igjen kraner? Hvite Bånd i Rogaland Krets har og gitt betydelige beløp til rusfrie kristne arrangement for unge i kretsen vår.

Årsmøtet ble avsluttet med fest, ledet av nestleder Astrid Innvær Tvedt, der Odd Dubbland gledet oss med diktlesing, sang og musikk. Men et av dikta fikk og fram alvor et der "flaska" hadde tatt makta over et menneske, som var så inderlig klar over hvor bundet han var. Hvite Bånd Junior har et klokt motto: Vær smart, ikke start! Vi var mellom 30 og 40 frammøtte på årsmøtet og festen. Det var første gang på et misjonssenter/leirsted. Det "drysset" ned av lovord for et herlig sted og god mat. Eier er Indremisjonsforbundet. Vi fikk også mange tilbakemeldinger på et godt kretsårs møte, og det varmer kretsstyret.

Solveig Vatland

Etter vegane

*Det kører
så mange slags
bilar etter vegane.*

*Sjukebilar
med hjartepasientar i.*

*Drosjebilar
med fulle mannfolk i.*

*Oppussa gammelbilar
med stereoannlegg og ungdom
på måfåtur i.*

*Flotte bilar
med viktige forretningsfolk
og mobiltelefon i.*

*Heldigvis
er Jesus ulik oss.
Han bryr seg
om dei alle.*

Torgunn Søyland Skoglund

Finanskrise

I følge NTB var overskriften slik: Bryggeriene frykter ølkrise. I løpet av årets to første måneder solgte norske bryggerier over 3 millioner liter øl mindre enn i samme tidsrom i 2008.

Nedgangen fortsetter, og flere arbeidsplasser blir utrygge. Landets største bryggeri, Ringnes, har 1.600 ansatte, og de har definert ca. 50 medarbeidere som overtallige. Hansa bryggerier utelukker heller ikke bemanningsendringer hvis "den negative utviklingen fortsetter."

Og det er finanskrisen som er skyld i at det er fritt fall i ølsalget. Det meldes om innskrenkede skjenketider og nye drikkevaner. - Det er selvfølgelig tøft når arbeidsplasser går tapt, men vi i DHB som ser mer enn en utvikling, er vel ikke alltid like enige at denne er negativ når det gjelder konsum?

Kjenner du noen som ønsker å bli med i Det Hvite Bånd?

Fyll ut talongen, og send den til landskontoret: Det Hvite Bånd, Torggt. 1, 0181 Oslo

Avholdsløftet

Med Guds hjelp lover jeg: Ikke selv å bruke, gi, kjøpe eller selge til andre alkohol eller annen slag rusgift, bære Det Hvite Båndts merke, prøve å få andre med i avholdsarbeidet

Medlemskapet

Navn: Fødselsdato:

Adresse:

Postadresse:

Medlemsverver

Navn:

Adresse:

Postadresse:

Det nye medlemmet er (kryss av)

☐ ikke tilsluttet noen DHB-forening

☐ innskrevet i:
foreningens navn

Ung som ørnen

Jeg har ikke så god greie på ørner, men det skjer med ørner i blant at de skifter ham. Da finner de et skjulested i naturen hvor det er små sjanser til å bli oppdaget. Og så skifter de ham.

Når den gamle, loslitte fjærdrakten faller, blir den mektige ørnen et pjuskete syn. Vi regner jo ørnen som noe av det mest kraftfulle og elegante som finnes. Men i den stund og time så er det få ting som er mer stakkarslig enn kongeørnen.

Og dette varer en tid, men en ny fjærham vokser ut, og nye fjær begynner å bruse på vingene, og en dag så løfter ørnen seg igjen på sterke vinger og har igjen blitt konge i luften, en konge som alle kan se er konge. Den har et kraftfullt vingespenn som ingen annen og legger seg ut på luftstrømmene og flyter på brede vingeslag uten å røre en fjær.

I en salme i Salmenes bok står det om Gud:
"Han fyller ditt liv med det som godt er og gjør deg ung igjen som ørnen."

Når din tid for hamskifte nærmer seg, når

ditt beger med nederlag er blitt fullt, når din selvførdømmelse er blitt stor nok, da er det tid for et hamskifte.

Gud vil at det skal skje noen ganger i et menneskeliv.

Jesus har gjennom påsken vist oss at Gud er oppgjørets Gud.

Det er alminnelig kristendom å kjøre seg fast og gå til bunns, og da legge av det som er utslitt og ødelagt.

Jeg er på det tryggeste stedet i verden når jeg er i Guds nærhet.

For Han elsker oss med en kjærlighet som er uten ende. Ibland fornyer han mitt liv tvers i gjennom, han renser mitt sinn og fornyer min ånd. Han gjør meg ung igjen som ørnen.

Etter en slik prosess, som skjer noen ganger i livet, kan jeg på nytt gå ut på strømmene på sterke, brede vinger, flyte ut i solen og lyset og kjenne hvor godt liver er.

Karsten Isachsen, Gledens Gud

*Ettersendes ikke ved
varig adresseendring,
men returneres til
avsenderen med
opplysning om den
nye adressen*

B - PostAbonnement

Returadresse:
Det Hvite Bånd
Torggata 1, 0181 Oslo

Bonnekroken

Vi ber for landsmøtet på Bildøy.

Kjærleik

*Du kan ha
grovt mjøl vatn salt
i rett mengde aldri så mykje.*

*Men utan
gjær vert brødet hardt
og flatt som ei pannekake.*

*Du kan ha
fine vaner gode normer
orden i huset og rett leggetid.*

*Men utan kjærleik
blir livet hardt og flatt
og hevar seg aldri over bakkenivå.*

Torgunn Søyland Skoglund

For Gud, heim og alle folk